

PACO ROMERO

INSTITUT D'ESTUDIS EIVISSENCS
FESTA DE LA NIT DE SANT JOAN 1998
JESÚS

Manifest de la Nit de Sant Joan 1998

Bona nit a tothom:

Com cada any, ens hem reunit avui per celebrar el solstici d'estiu, la nit màgica de Sant Joan, la nit més curta però més intensa de l'any. I la millor manera que se'ns acut de celebrar-la és aquesta: estar amb els amics i coneguts de Jesús, per sort nombrosos, i amb tots els qui han vingut dels altres pobles d'Eivissa i Formentera. I estar-hi per cantar, per ballar, per menjar i beure, per riure i xiular... però també per parlar, i per, com cada any, fer-vos a tots partícips de les nostres alegries i de les nostres preocupacions com a col·lectiu interessat en tot el que es refereixi a la nostra terra i a la gent que l'habita.

Ja fa anys que parlar de la nostra terra, del territori on vivim nosaltres, on han viscut els nostres avantpassats i on esperam que visquin dignament els

nostres infants, és sinònim de preocupació. La natura ens ha ofert, com diu un conegut locutor de ràdio, "les illes més boniques de la Mediterrània". I no va mal encaminat, encara que sigui una mica exagerat! Però si la natura ha treballat bé, i encara hi treballa, no podem dir sempre el mateix dels homes i les dones que la modelen, no sempre amb encert. Si per una banda veim esperançats com les institucions han demanat que la ciutat antiga d'Eivissa sigui declarada Patrimoni de la Humanitat, com sembla posar-se en marxa la Reserva Natural de ses Salines i com sembla que l'Ajuntament de la ciutat vol salvar ses Feixes (esperem que el de Santa Eulària s'afegeixi a tan lloable iniciativa), també veim –aquesta vegada preocupats– com les autoritats no semblen disposades a impedir d'una vegada la construcció d'un

camp de golf a Cala d'Hort –i d'això de "golfs" aquí, a Jesús, en sabeu més que ningú de les Pitiüses i podríeu explicar-ne moltes coses.

I si la gran majoria dels problemes mediambientals de Jesús són els mateixos que a tota la resta de les Pitiüses (massificació urbanística, destrucció dels cims per construir-hi "xalets amb vistes", destrucció de la costa, problemes de trànsit i de carreteres...), en teniu d'altres més específics –com són les pedreres que no arriben mai a tancar-se ni a repoblar-se–; i encara en teniu un de particular, com és l'abocador, del qual tota l'illa d'Eivissa es serveix, però que només vosaltres patiu, sense que per ara se li trobi una solució viable.

Francament, no hauríem d'anar molt lluny d'aquí on som ara per tal de trobar exemples de bon gust a imitar en matèria urbanística,

L'església de Jesús,
poble on se celebra
la festa de la
Nit de Sant Joan
1998. (Foto:
Felip Cirer.)

com són les meravelloses cases pageses del poble, o la urbanització de Can Pep Simó, obra del gran arquitecte Josep Lluís Sert. (Per cert, i de pas, una urbanització tan lloada i estudiada, s'hauria de conservar millor.)

I deixem la terra, esperant que es vagi recuperant, per ocupar-nos de la gent. Diuen les estadístiques que les illes Balears som la comunitat autònoma amb la renda per càpita més elevada de l'Estat; també diuen les estadístiques que una societat avançada es distingeix, bàsicament, per la sanitat i l'educació que reben els seus habitants. És ben clar que, a les Pitiüses, alguna cosa de les estadístiques no funciona. O bé la renda només la tenen molt elevada algunes "càpites", o aquesta bonança econòmica no ens serveix per tenir una societat "avançada" com tocaria.

Potser avui deixarem de banda l'estat de la sanitat —esperem no necessitar atenció sanitària en festa com avui— i ens centrarem en l'educació, ara que aquest curs una mica "experimental" per al Govern Balear s'acaba. Ja fa temps que pares i professors denunciïn la manca d'unes instal·lacions mínimes i de professorat estable com a requisits imprescindibles per tal de garantir la qualitat de l'ensenyament a la nostra comunitat. No fa tant de temps, també el Govern Balear ha admès aquestes necessitats ineludibles. El que encara no s'ha fet, i és més que urgent, és donar solucions. Esperem que el nou sistema d'oposicions

que el Govern Balear porta a terme a partir d'aquesta mateixa setmana augmenti, com pretén, l'estabilitat del professorat. Això començaria a arreglar una part de la problemàtica. El que sembla més verd és la qüestió de les instal·lacions educatives: tothom admet la necessitat urgent de construir tres nous instituts, i almenys una escola d'ensenyament primari, justament a Santa Eulària. Però no tothom entén de la mateixa manera això d'"urgent". Mentrestant, aquí, com a d'altres municipis de les Pitiüses, no estam tranquils quant a l'escolarització dels més petits i encara menys quant a la qualitat de l'educació que rebran els alumnes de l'ensenyament secundari, encara a les escoles —quan haurien de ser als instituts— o annexos "temporals" que recorden altres moments de la història recent que creïem superats.

I direu els qui sou habituals d'aquesta trobada anual: encara no ha parlat de la llengua! Però ara en parlem. I per variar hem de començar per una notícia molt positiva per a tots els que estimam la nostra llengua, l'empram i la defensam de manera continuada: el Tribunal Superior de Justícia de les illes Balears, en sentència de 12 de maig d'aquest any, desestima absolutament el recurs interposat per l'Asociación Plataforma por la Lengua Balear contra el Decret de Mínims aprovat pel Govern Balear el juny de 1997. Per tant, dona la raó a l'Institut d'Estudis

Eivissencs i a moltes altres associacions cíviques de les illes Balears, que volem que el català sigui la llengua vehicular del nostre ensenyament, a tots els nivells, i que tots els alumnes siguin capaços d'emprar-la correctament. Només així tenen garantit poder ser, el dia de demà, ciutadans amb igualtat d'oportunitats a la nostra comunitat.

És ben cert que no ens hem d'aturar aquí: en aquesta qüestió, com en moltes altres, no és suficient que la llei ens empari; hem de vetlar pel seu compliment i no limitar-nos a l'ús del català a l'escola; és al carrer on l'hauríem de sentir i de parlar, de llegir i d'escriure de manera totalment normal. I això, malauradament, no és gens habitual. I no és feina tan sols de les autoritats el que una llengua segueixi viva i ben viva: som cadascun de nosaltres, tots i en cada moment, qui hem de treballar per la plena normalitat del català a les Pitiüses. Nosaltres som la raó d'existir de la nostra llengua i la nostra cultura: mantenguem-les vives, actives; lluitem per aquest fi si és necessari i no deixem que la nostra identitat com a poble cremi com els foguerons que encendrem aquesta nit. Cremem la por i l'apatia, i que les nostres forces ressorgeixin d'entre les cendres en una nit màgica com és aquesta. Com diu un conegut personatge de còmics, "que la força ens acompanyi". I fins a l'any que ve. ■